

Тимур і Олена
ЛИТОВЧЕНКИ

ЗАБУТИ
НЕМОЖЛИВО
ЗБЕРЕГТИ

Харків
«ФОЛІО»
2014

Пролог
Дах дев'ятиповерхівки

В ту саму мить, як духмяний нічний вітерець овів звільнену від рушника голову, оглушений журналіст отямився. Повів довкола посоловілими очима. Здригнувся від раптової прохолоди. Прохрипів ледь чутно:

— Де це я?..

— Де, де?! В Улан-Уде! — пожартував старший сержант і подав знак підлеглим: — Дружно, разом!..

Він так і не встиг уторопати, що й до чого, як міліціонери пару разів гойднули його, перекинули через парапет і відпустили в чорне нічне провалля.

До смерті лишалось кілька секунд. А як же прекрасно все розпочиналося тим фатальним ранком!..

До речі, починалося все з перегляду старого доброго кінофільму, в якому європейський секс-символ 60-х років минулого століття хоробро стрибнув з височезного даху...

От тільки, на відміну від журналіста, залишився живим...

Розділ 1

Захід для дебілів

Ячня під кришкою сковорідки шкварчала і плювалася надто вже оглушливо. Час виключати... Він смикнув мишкою, натиснув на «паузу», ледь на моніторі спливла панелька керування, і пішов до кухонної плити.

Вічний клопіт холостяка — одноманітне харчування. З іншого боку, той-таки Шерлок Холмс обожнював приготовлені місіс Хадсон бісквіти й омлет з беконом... та ще й курку, приправлену кері, здається? Хоча знаменитий детектив був саме запеклим холостяком, а місіс Хадсон — лише господаркою квартири на Бейкер-стріт, але ж ніяк не його дружиною! До того ж, судячи з оповідання «Морський договір», шотландки ніколи не урізноманітнювали меню. Авжеж!

Олег вимкнув вогонь під сковорідкою, зняв кришку й не без гордості оглянув результати свого кухарського мистецтва: дрібно настругані палички сала плюс порізана навскіс сосиска, залита трьома яйцями, прикритими кружальцями помідорів, посипаних чорним перцем і часниковим порошком, з еклектично накиданими поверх усього кушчиками кропу і шматочками сиру, що розплавився й акуратно розтікся на всі боки. Цілком задовольнившись побаченим, вивантажив спечену масу на вели-

ку тарелю, рясно полив майонезом і кетчупом, переніс на кухонний столик.

Якщо подумати, вийшла гримуча суміш «прощавай, печінко». Але до чого смачно! До того ж красиво: мабуть, не тільки його мамі або колишній дружині, але й самому Араму Мнацаканову¹ до такого шедевра довіку не додуматися.

Олег гепнувся на табуретку, рухом мишки розбудив заснулий комп'ютер, натиснув «play» і заходився нами-нати «яечню холостяка», попутно стежачи за сюжетом. На екрані монітора саме почався один із найулюблени-ших епізодів фільму. На площі перед церквою полковник Уерта (у виконанні Стенлі Бейкера) в оточенні солдатів відбивався від повсталого народу, Зорро (у виконанні Алена Делона) спритно стрибнув з даху в напрямку флагштока, вчепившись у синю корогву, з'їхав на землю й мовив тоном грізного судді:

— «Ви були близькі до того, щоб вийти сухим із води, полковнику, але ви перестаралися в насильстві й перебрали в жорстокості. Так що приготуйтеся до розплати».

Ясна річ, народ миттєво розступився, звільняючи місце для двобою на шпагах... на рапірах... або на чому вони там збиралися битися? Тепер у кадрі — мертвий священик, брат Франциско. І нова репліка Зорро:

— «Убивство цього ченця звільняє мене від давньої присяги іншій людині. Святій людині! І його кров теж

¹ Уродженець Баку, російський ресторатор, ведучий російської та української версії телешоу «Пекельна кухня» й реаліті-шоу «На ножах» (тут і далі — примітки авторів).

на вас, полковнику! Легко вбивати святих. Чи вийде це у вас із грішником? Спробуйте».

Вжик-вжик-вжик клинком у повітрі.

— «Готові? Захищайтеся...»

Тут, зрозуміло, відповідна репліка Уерти:

— «Цю маску я з тебе зірву, хоч би мені довелося гнати тебе до самого пекла. Почнемо!..»

І тверда обіцянка Зорро:

— «Ви не проллете більше нічиєї крові».

Тривала й видовищна бійка на шпагах... або на рапірах?! А-а-а, яка, по суті, різниця! Головне, фехтують красиво, цього в них не віднімеш. А коли клинок вибитий з міцних рук, у хід ідуть алебарда (або як там називаються ці музейного вигляду піки на кінцях із лезом, що рубає), сокира, ба навіть смолоскип. Видовищно, чорт забирай! До того ж за час двобою можна спокійно доїсти чудову яечню, відставити порожню тарелю, взяти горнятко підстиглої чорної кави й нарешті закурити сигарету. Бо як вирішили одного разу Масяня з Хрюндем¹: «Каву, між іншим, пити шкідливо, а без цигарки ще й огидно».

Тим часом, на екрані Зорро, який зірвався з-під купола церкви, вдалося на льоту вхопитися за мотузку від довгої штори, проте Уерта хоробро перерубав її, і шляхетний захисник незаможників вилетів у кругле слухове вікно, розсадивши ногами кольоровий вітраж. Оскільки до землі звідти зависоко, полковник негайно восторжествував:

— «Кінець йому, кінець! Розбився, немає його!!! Він ме-е-ертвий!!!»

¹ Герої популярного флеш-серіалу «Масяня».

— «Хто мертвий?»

Це вже запитує блазень гороховий, сержант Гарсія (втілений на екрані блискучим коміком Мусташем). Послати б його подалі за оте тупе запитання, але, перемігши ворога, Уерта відповів доволі прихильно:

— «Зорро мертвий!!! Наре-е-ешті!!! Зорро мертвий!!!»

Тут так і хочеться скрикнути: зарано радієш, крети-не — позитивні герої швидко не вмирають. Адже інакше не вийде хеппі-енду... І точно, Зорро знов входить до храму зі словами:

— «Не зовсім, полковнику. Ось він, Зорро! Гру ще не скінчено».

Двобій спалахує з новою силою, гігантський дог Патрач лякає Гарсію, той із зойком «Вибач, вибач, вибач!..» перекидається через край колодязя. Отут саме час перенести використаний посуд у мийку, докурити й забичкувати сигарету. Тепер поединщики на даху. Слово за Уертою:

— «Ця хвилинка для одного з нас є останньою».

Зорро погоджується:

— «Нехай так! Настав час правди».

І нарешті зриває маску. Полковник здивований несподіваним відродженням нібито загиблого раніше губернатора:

— «О-о-о, ваше превосходительство! Але як ви здогадуєтесь, це нічого не змінює».

Вірно, не змінює: один різкий випад — і Уерта гине ефектно й видовишно: повільно осідає, потім зривається з даху й під дружнє скрикування юрби гепається на майдан перед церквою. Далі вже не надто цікаво: